

[Socialministeren]

Resultatet af samordningen kan således ikke – som nævnt i begrundelsen for spørgsmålet – blive, at en erstatningsmodtager kan få mindre udbetalt end den højeste af de samordnede ydelser.

Reglerne om begrænsning af samordningen, således at der altid udbetales en ydelse svarende til en invaliditetsgrad på 25 pct., blev indført i 1966. Der blev samtidig i loven givet adgang for skadelidte, der oppebar en af de i lovens § 24, stk. 2, nævnte pensioner m.v., til at anmelde krav om erstatning efter loven, uanset at dette ikke tidligere var anmeldt.

Baggrunden for lovændringen var, at aktive tjenestemænd ved en lovændring i 1957 havde fået adgang til at oppebære erstatning ved siden af lønnen i væsentlig højere grad end hidtil. Den dagældende samordning betød, at erstatningen bortfaldt eller blev kraftigt reduceret ved pensioneringen. Dette blev fundet mindre rimeligt bl.a. under hensyn til, at invaliditetserstatningen ikke alene kompenserer for indtægtstab, men også for de ulemper og eventuelle udgifter, der følger af invaliditeten. Endvidere kan erstatningen kompensere for den eventuelt lavere pension, som måtte være resultatet af, at invaliditeten eventuelt har forringet tjenestemandens muligheder for advancement.

Efter § 35 i lov om arbejdsskadeforsikring nedsættes værdien af den skadelidtes erstatning for tab af erhvervsevne med $\frac{2}{3}$ af værdien af det beløb, hvormed en tjenestemandspension er forhøjet ud over pensionen, der svarer til tjenestealderen på tidspunktet for pensioneringen.

Denne fradragsregel er som anført i begrundelsen mere fordelagtig for modtageren end fradragsreglen i lov om erstatning til besættelsestidens ofre. På andre punkter end fradragsreglerne er lov om erstatning til besættelsestidens ofre dog mere fordelagtig for modtageren end arbejdsskadeforsikringsloven.

Jeg har imidlertid forståelse for ønsket om at få gennemført den samme gunstige samordningsregel i lov om besættelsestidens ofre. Jeg er derfor indstillet på at undersøge, om det ud fra en samlet vurdering af behovet for justeringer på det sociale område er muligt at skabe forbedringer på dette punkt.

Spm. nr. S 1009

Til *justitsministeren* (21/4 86) af:

Margrete Auken (SF):

»Er hvalfangst med henblik på finansiering af videnskabelige undersøgelser i overensstemmelse med hvalfangstkonventionens artikel VIII?«

Begrundelse

Der ønskes en juridisk vurdering af spørgsmålet, idet der bl.a. henvises til det såkaldte videnskabelige forskningsprojekt på Island.

Svar (30/4 86):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Artikel VIII i konventionen af 2. december 1946 om regulering af hvalfangst har følgende ordlyd:

»Artikel VIII

1. Uanset bestemmelserne i nærværende konvention kan enhver af de kontraherende regeringer give en hvilken som helst af sine undersætter særlig tilladelse til at dræbe, fange og behandle hvaler i videnskabeligt øjemed med de begrænsninger i henseende til antal og på sådanne andre betingelser, som vedkommende kontraherende regering måtte anse for rimelige; drab, fangst og behandling af hvaler i overensstemmelse med bestemmelserne i denne artikel omfattes ikke af nærværende konvention. Enhver af de kontraherende regeringer skal straks afgive beretning til kommissionen om alle sådanne givne særlige tilladelser. Enhver af de kontraherende regeringer kan til enhver tid tilbagekalde alle sådanne særlige tilladelser, som den har givet.

2. Alle hvaler, der fanges i henhold til disse særlige tilladelser, skal så vidt muligt udnyttes, og udbyttet skal behandles i overensstemmelse med de instruktioner, der er udstedt af den regering, der har givet tilladelsen.

3. Enhver af de kontraherende regeringer skal til et sådant organ, som måtte blive udpeget af kommissionen, så vidt muligt og med mellemrum af ikke over et år oversende de til den pågældende regerings rådighed værende videnskabelige oplysninger med hensyn til hvaler og hvalfangst, herunder re-